

pensationibus matrimonialibus habitis a S. Sede Apostolica.

« Et ita etiam declaratum fuit a S. congregatione contra vicarios archiepiscopi Burg., ut per D. Joan. Vela supra quæ declaratio Burg. sic ait: « Officiales ordinariorum, nec ipsi Ordinarii pro dispensationibus matrimonialibus ad eos remissis, nihil possunt accipere, non obstante quacunque consuetudine, etiam immemoriali, in contrarium. »

Est etiam alia Hispalen. quæ sic ait: « Statutum concedens episcopis, ut certum quid possint accipere in causis commissariis, non habet locum in dispensationibus matrimonialibus, etiamsi factum sit in synodo provinciali; notarius autem quartam partem unius ducati accipere potest. »

« Et ideo in litteris dispensationum matrimonialium ponitur decretum, quod pro illarum executione nihil muneris aut præmii, etiam sponte oblato, accipi possit, ut in clausula posita supra parte vi, cap. 2, num. 105. »

« Unde miror de officialibus seu vicariis aliquorum episcopatum hujus regni (Hisp.), et particulariter hujus episcopatus Abuleni, qui contra dictum decretum pro dispensationibus matrimonialibus, quæ in vim litterarum Apostolicarum conceduntur, certum stipendium, seu sportulas exigunt in magnum periculum animarum. »

« Et haud scio quomodo excusari possint ab excommunicatione contra eos lata in fine ipsarum dispensationum his verbis: « Volumus autem quod, si, sprete monitione nostra, hujusmodi aliquid muneris aut præmii occasione præmissorum exigere, aut oblatum recipere temere præsumpseris, excommunicationis latæ sententiæ poena innodatus tandiu existas, donec per satisfactionem condignam a Sede prædicta absolutionis beneficium merueris obtinere. » Et in litteris dispensationum pro pauperibus cum copula, quæ propter infamiam, concedi solent, additur: « Et nihilo minus absolutio et dispensatio per te faciendæ prædictæ nullius sint roboris vel momenti, » quæ clausula annullativa inducit formam, ut per D. in l. 1, *De liber. et posthum.*, et citatos part. sequent., cap. 2, n. 230. »

« Nec possunt excusari dicendo, prout aliqui dicunt, quod per dictum decretum non prohibetur accipere stipendium seu mercedem pro labore, sed donativum, et quod Hispanè dicitur, *cohecho*, quia utrumque clare prohibetur per dicta verba; per verbum enim *muneris* prohibentur donativa, seu *cohecho*, et per verbum *præmii* prohibetur stipendium, seu merces pro labore. »

« Nec rursus possunt excusari aliqua consuetudine, etiam immemoriali, ut patet ex dicta declaratione Burgen. Tum quia est corruptela, et abusus, præsertim stante dicto decreto Papæ. Tum quia est interrupta per dictum decretum apud Navarrum consilio 1, *De feriis*.

« Tum etiam quia illa non potest juvare contra speciale decretum et præceptum Papæ, qui omnino vult gratis dispensationes, P. Ravenas, *De consuet.*, sect. 3, num. 18. »

« Et ita fuit declaratum in illa Gerunden. ad 6, et juxta id in concilio provinciali *Mediolan.* 5, part. III, titul. *Quæ ad matrimonium pertinent*, sic statuitur: « Pro dispensationum matrimonialium executione, nihil quidquam prorsus muneris primitive etiam sponte oblato, ac ne pro labore quidem, qui in testibus ea causa examinandis, aliisque testificationibus excipiendis ponitur, episcopus aut vicarius ejus capiat; notarii vero pro examine testium quartam duntaxat partem aurei ad summum capiant licet. »

« Unde plane convincitur contraria sententia Thomæ Sanchez, *De matrimonio*, lib. VIII, disp. 35, a num. 9, et aliorum, quos sequitur novissime Salas, *De legibus*, disp. 20, sect. 10, num. 99, dicens quod commissarii dispensationum possunt accipere stipendium non obstante clausula. »

Et in terminis * ita tenent Navarr., *Consilio ultimo de rescript.*, et Zerola, in *Praxi episcopali*, secunda parte, verb. *Delegatus*, § 2, et verb. *Dispensatio*, § 2, ubi affert declarationes sanctæ congregationis; Leo, in *Thesaur. eccles.*, cap. 17, num. 49, referens dictam declarationem Gerunden., et Sbroz., *De vicario episcopi* in addit. ad quæst. 36, ad lib. II, referens etiam declarationem Gerunden. et alias, et novissime Marcus Antonius Genuen., in *Praxi archiepiscopali curiæ Neapolitanæ*, cap. 25, num. 13.

Qui ait, quod delegatus, cui commissaria est dispensatio, nil potest percipere pro labore impenso in capienda informatione, et aliis actibus dispensationis ex claris verbis Brevis ibi: « Cujuscunque muneris aut præmii etiam sponte oblato, neque esculenta aut poculenta, Navarrus, *Cons. de rescript.*, neque pro studendo processu, ut declaravit sancta congregatio, neque etiam pro accessu ad examinandos testes commorantes in aliis locis: si tamen esset pauper, quod crederet, quod ratione interesse, quod pateretur in accessu pro vecturis equorum, posset aliquid accipere, et pariter si post concessam dispensationem vellent impetrantes habere transumptum dispensationis, non videtur, cur aliquid a vicario accipi non possit, sicut pro transumpto aliarum scripturarum, cum id non concernat dispensationem, notarius vero pro actibus conficiendis, potest aliquid accipere, ut declaravit sancta congregatio. » Hæc Genuen.

Circa illud autem, quod ibi ait, quod pro accessu ad examinandos testes commorantes in aliis locis, non posset aliquid accipere, nisi esset pauper, videtur quod absolute posset recipere moderatas expensas, si expediret eum extra suum domicilium proficisci ad illos examinandos (et non committere examen, nec cogere testes, ut ad se veniant), juxta declarationem sanctæ congregationis Concilii in una castri Da-

rantis, quæ sic ait: « Episcopus potest, sed non cogitur concedere litteras dimissionis ordinario inferiori, pro examinandis testibus in executione dispensationis matrimonialis; potest autem cogere testes, ut ad se veniant. Argum. cap. *Statutum*, § *Insuper de rescr.* in 6. »

« Præterea, circa illud de transumpto videtur, quod sit intelligendum de transumpto ultra instrumentum dispensationis, pro quo instrumento dandum cum litteris originalibus, seu bulla dispensationis, aut earum transumpto, nihil potest delegatus accipere, etc. Ita in terminis Gargias, *De benefic.*, part. VIII, cap. 1, n. 100 et seq.

ARTICULUS III.

Quoad ea quæ concernunt pœnas Simonie, et restitutionem Simonie acceptorum.

SUMMARIUM.

1. Ob solam et omnem Simoniam realem (confidentiali excepta) incurruntur ipso facto juris pœnæ. — 2. Et quidem per *Simoniam mentalem* nulla incurruntur juris pœnæ. — 3. Item nulla incurruntur juris pœnæ per *Simoniam conventionalem*, sive pure conventionalem, sive conventionalem mistam. — 4. Prima pœna contra Simoniam realem in ingressu religionis commissam, est, quod tam dantes quam recipientes aliquid Simonie, si sint personæ singulares, excommunicationem, si conventus in communi, suspensionem ab officio capitulari ad jurisdictionem vel administrationem pertinentem ipso facto incurrant. — 5. Secunda est, quod religiosi Simonie recepti expellantur de suo monasterio, et in arctiori monasterio ad agendum ibi penitentiam detrudantur, et superior, et majores personæ monasterio detrudantur. — 6. Tertia est, quod rei Simonie pro ingressu religionis incurrant infamiam juris, et consequenter evadant irregulares, saltem si crimen sit notorium notorietate *juris*, aut *facti*. — 7. Professio tamen illorum adhuc est valida. — 8. Et ante emissam dictam professionem pœnæ ipso facto non incurruntur. — 9. Quamvis moniales sufficientes, et abundantes redditus pro honesta sustentatione ingredientium habentes, si pro ingressu ad religionem aliquid temporale exigant, æque ac alii regulares veram Simoniam committant, tamen pœnas juris non incurrunt. — 10. Prima pœna contra Simoniam realem in collatione et susceptione ordinum commissam, est, quod tam conferens, quam recipiens ordines per Simoniam realem sit ipso facto excommunicatus. — 11. Secunda est suspensio ordinantis a collatione ordinum saltem per triennium, et ordinati, donec ab ipsa suspensione fuerit per Sedem Apostolicam absolutus, etc. — 12. Tertia est, quod ordinatus scienter Simonie præter excommunicationem, quam ipso facto incurrat, sit suspensus ab executione omnium suorum ordinum, non solum Simonie susceptorum, sed etiam aliorum, quamvis Simonia sit occulta. — 13. Prima pœna contra Simoniam realem in beneficiis ecclesiasticis commissam, est, quod tam illi, qui aliquid beneficium, seu officium ecclesiasticum, sive saculare, sive regulare Simonie conferunt, aut directe vel indirecte procurant, quam illi, qui ipsum sic acquirunt, incurrunt excommunicationem. Papæ reservatam. — 14. Secunda est, quod collatio, provisio, et acquisitio hujusmodi beneficii aut officii Simonie facta, sit ipso jure irrita et nulla, ita ut provisus teneatur sub animæ suæ damnatione illud sponte dimittere, et ad restitutionem omnium fructuum, si quos inde perceperit. — 15. Tertia est, quod qui Simonie hujusmodi beneficium seu officium obtinuit, illud utpote nulliter obtentum ante

omnem sententiam, non solum dimittere teneatur, sed ad alium obtinendum perpetuo inhabilis evadat, nisi Papa dispenset. — 16. Quarta est, quod qui Simonie aliquid hujusmodi beneficium, aut officium, obtinuit, sit etiam inhabilis ad quæcunque alia beneficia ecclesiastica obtinenda. — 17. Quinta est, quod, qui Simonie obtinet aliquid hujusmodi beneficium aut officium, sit privandus per sententiam judicis etiam aliis beneficiis prius canonice obtentis. — 18. Sexta est, quod qui Simonie obtinet aliquid hujusmodi beneficium, sit per sententiam judicis etiam ab altaris ministerio perpetuo deponendus. — 19. Supradictas pœnas inducit etiam Simonia juris ecclesiastici in resignatione et permutatione beneficiorum commissam. — 20. Qui beneficium per Simoniam ab alio commissam obtinuit, tenetur illud etiam ante judicis sententiam dimittere, quamprimum rescit Simoniam esse commissam. — 21. Non tenetur autem beneficium dimittere ille, in cujus odium, ipso ignorante, Simonia ab alio commissam est. — 22. Item non tenetur beneficium dimittere, qui contra Simoniam ab alio pro beneficio obtinendo committendam expresse protestatur, quamvis ipse alius, ignorante dicto expresse contradicente, in *Simoniam* pergat, eaque mediante, beneficium revera obtineatur. — 23. Teneatur tamen beneficium dimittere, si sciret, quod dictus alius, non obstante contradictione, et protestatione sua, nihilominus in *Simoniam* pergeret, eaque mediante, beneficium obtineret. — 24. Et a fortiori teneatur tale beneficium dimittere, si per *Simoniam* alterius fuisset obtentum, sciente et non contradicente ipsomet, pro quo fuisset obtentum. — 25. Qui se ignorante aut omnino nesciente per *Simoniam* alterius est ordinatus, de rigore juris, donec dispensetur, tenetur ab executione ordinis abstinere, postquam *Simoniam* ordinationem resciverit. — 26. Prima pœna *Simonie* confidentialis est, quod præter excommunicationem ipso facto ratione ipsius incurrendam, privet non solum beneficium, circa quod *Simonia confidentialis* commissam est, sed etiam aliis beneficiis et pensionibus canonice obtentis. — 27. Secunda est, quæ inhabilem reddat totaliter *Simoniacum* ad idem, et alia quæcunque beneficia obtinenda. — 28. Tertia est, quod beneficium per *Simoniam confidentialem* nulliter acquisitum reservetur Summo Pontifici, ita ut nullus alius illud conferre valeat. — 29. Quarta est, quod fructus ex tali beneficio male percepti applicari debeant cameræ Apostolicæ. — 30. Quinta est, quod præfate pœnæ contrabantur, non solum per *Simoniam* realem, sed etiam per *Simoniam* conventionalem mistam. — 31. Quæ sint pœnæ statute contra dantes, vel promittentes pecuniam, seu temporalia pro obtinenda justitia seu gratia apud Sedem Apostolicam. — 32. Qui obtinuit *Simonie* beneficium aut officium aliquid ecclesiasticum, tenetur sub mortali sponte illud una cum omnibus fructibus perceptis ante omnem judicis sententiam restituere ac dimittere, etiamsi *Simonia* sit occultissima. — 33. Qui temporale accepit sub conditione seu pacto dandi vel præstandi spirituale, et postea conditionem seu pactum non implevit, tenetur jure divino, seu naturali restituere totum acceptum. — 34. Qui pro electione, presentatione, nominatione, etc., alicujus ad beneficium, seu officium ecclesiasticum, aliquid temporale recepit, tenetur illud restituere ante omnem judicis sententiam. — 35. Et quidem ad talem restitutionem tenetur de jure divino. — 36. Qui temporale accepit ratione beneficii ecclesiastici, tenetur illud restituere Ecclesiæ, in qua est beneficium, non ipsi danti, præsertim per sententiam judicis. — 37. Vel pauperibus. — 38. Ante sententiam tamen judicis posse, imo deberi *Simonie* accepta restitui illis, a quibus sunt accepta, defendunt plurimi. — 39. *Simonie* accepta ob ingressum in religionem, an

et cui debeant restitui? — 40. Simoniacæ accepta pro collatione ordinis, et administratione aliorum sacramentorum, et sacramentalium restitui debent de jure divino, et consequenter ante omnem iudicis sententiam. — 41. Et talis obligatio restituendi Simoniacæ accepta oritur etiam ex Simonia mentali. — 42. Alia ad rem, ad num. 47.

(1. Ob solam et omnem Simoniam realem (confidentiali excepta) incurruntur ipso facto juris pœnæ. *Communis*, per text. in cap. *Presbyter* 3, cap. *Quisquis* 5, cap. *Quos* 6, cap. *Reperiuntur* 7, caus. 1, qu. 1, cap. *Salvator* 9, caus. 1, q. 3, Extrav. *Sane* 1, et cum detestabile 2. De Simonia, cum similibus in tot. tit. *De Simonia*, et S. Pius V, constitut. incip. *Cum primum*.

(2. Et quidem per Simoniam mentalem nulla incurritur juris pœna. *Communis*, per text. in cap. *Tua nos* 32, et cap. *Mandato* 46, De Simonia, ubi Simonia mentalis non iudicatur ab Ecclesia, cui datum est de manifestis tantummodo iudicare, sed iudicanda relinquitur a districtissimo iudice, qui scrutator est eorum, et cognitor secretorum.

(3. Item nulla incurritur juris pœna per Simoniam conventionalem, sive pure conventionalem sive conventionalem mistam. *Communis*, teste Reiffenstuel, loco cit., n. 239. Et ratio est, quia nullibi in jure reperitur aliqua pœna clare expressa contra Simoniam conventionalem, sive puram, sive mistam. In dubio autem non est asserenda pœna. Arg. c. *Odia* 15, De reg. juris in 6, ibi: «*Odia restringi, et favores convenit ampliari.*» Cap. *In pœnis* 49, eod., ibi: «*In pœnis benignior est interpretatio.*» L. *Interpretatione* 42, ff. *De pœnis*, ibi: «*Interpretatione legum pœnæ molliendæ sunt potius, quam asperandæ,*» et cap. *In obscuris* 30, De regulis juris in 6, ibi: «*In obscuris minimum est sequendum;*» tum quia, ut testatur Navarrus, in *Manual.*, cap. 29, n. 104; Lessius, lib. II, cap. 35, dub. 27; Sanchez, *Consil. moral.*, lib. II, cap. 3, dub. 10, n. 106; Reiffenstuel, loco cit., n. 259, et alii, ita servare solet stylus cœriæ, qui habetur pro jure et lege, juxta communem doctorum. Argum. cap. *Ex litteris* 11, De constitut., et cap. *Quam gravi* 6, De crimine falsi.

(4. Pœnæ contra Simoniam realem in ingressu religionis commissam sunt sequentes: Prima est, quod tam dantes, quam recipientes aliquid Simoniacæ pro ingressu religionis, si sint personæ singulares, excommunicationem; si vero omnes religiosi capitulariter congregati, consentientes fuerint, suspensionem ab officio capitulari ad jurisdictionem vel administrationem pertinente ipso facto incurrant, aliis etiam pœnis in suo robore duraturis. Sic expresse Extrav. 1, *De Simonia*.

(5. Secunda est, quod religiosi Simoniacæ recepti expellantur de suo monasterio, et in arctiori monasterio ad agendum ibi pœnitentiam detrudantur, et superior, et majores personæ monasterii suspendantur, et etiam in arctiori monasterio detrudantur.

Cap. *Veniens* 19, et cap. *Quoniam* 40, De Simonia.

(6. Tertia est, quod rei Simoniacæ pro ingressu religionis incurrant infamiam juris, et consequenter evadant irregulares, saltem si crimen sit notorium notorietate juris aut facti. Extravag., *Sane* 1, De Simonia, § *Cæterum*, ibi: «*Nota infamiæ inde contracta.*»

(7. Professio tamen illorum adhuc est valida, cum nullibi in jure ob id declaratur invalida. Sanchez, lib. II, consil., c. 3, dub. 104, n. 4; Lessius, lib. II, cap. 35, n. 132; Reiffenstuel, loco cit., n. 354, et alii passim. Et ante emissam dictam professionem pœnæ ipso facto non incurruntur; unde si regulares nihil Simoniacæ recipiant, vel receptum iterum ante professionem restituant, aut ingressus ad sæculum non professus redeat, immunes sunt a dictis pœnis. Castropal., *De Simonia*, punct. 23, n. 3; Pirrhing, loco cit., n. 71; Reiffenstuel, loco cit., n. 255; Suarez, lib. IV, *De Simonia*, cap. 56, n. 7, et alii. (8. Et ratio est, quia, licet committatur Simonia statim post Simoniacum ingressum, præfata tamen juris pœnæ non incurruntur, nisi secuta professione; cum pactio Simoniacæ principaliter sit ordinata ad professionem religiosam; adeoque si ipsa professio non sequatur, quia tunc pro admissione ad professionem nulla recipitur pecunia, sed gratis fit, non censetur perfecte consummata illa Simonia, et consequenter nec sufficiens pro inducendis pœnis a jure statutis; cum leges pœnales intelligi debeant cum effectu, nec extendi ultra casum expressum. Arg. cap. *Odia* 15, cap. *In pœnis* 49, De Reg. jur. in 6, et l. *Interpretatione* 42, ff. *De pœnis*.

(9. Quamvis moniales monasteriorum habentium sufficientes et abundantes redditus pro honesta sustentatione ingredientium, si pro ingressu et admissione ad religionem et professionem aliquid temporale exigant, æque ac alii regulares veram Simoniam committant; tamen pœnas juris non incurrunt, licet illud temporale se recipere dicant loco dotis ad honestam ingressæ sustentationem; dictæ enim pœnæ, seu censuræ respectu monialium revocatæ fuerunt per bullas plurium Pontificum, ut referunt doctores apud Suarez, disp. 22, *De censur.*, sect. 5, n. 14; et Pirrhing, loco cit., n. 71, § *Cæterum*.

* Hic subjiciendam duco adnotationem a P. Philippo, a Carboneano appositam § *Nec obstat*, quæst. 4, art. 3, cap. 5, tractatus *De virtute religionis*, P. Antoine, *Theol. moral.*, tom. I, pag. mihi 271 seqq.: «*Non adeo facile cum auctore pronuntiandum est, Simoniacum esse consuetum dotale subsidium, quod a cœnobiis exigitur a puellis sese Deo devoventibus: nam quamvis eam dotis pensionem plerique doctores improbaverint, usus tamen ubique receptus illam approbat, quodque magis est, Sac. congreg. Concilii, die 18 Septembris 1683, a Simonia immunem pronuntiavit: eadem-*

que quæstione, in una Bononiensi iterum examinata die 14 Aprilis 1725, Sac. congreg. in eadem perstitit sententia, ut ait Benedictus XIV, lib. VII, *De synodo diocesana*, cap. 58. Ubi subdit etiam sacram congreg. Concilii adhærendo doctrinæ S. Thomæ, 2-2, quæst. 100, art. 3, ad 3, sæpius decrevisse, a singulis sanctimonialium cœnobiis, ad normam decreti concilii Tridentini, sess. XXV, cap. 3, *De regular.*, tot esse moniales recipiendas, quot episcopi iudicio, ex communibus redditibus aut consuetis elemosynis sustentari possint: censuisse itidem a monialibus inter præfinitum numerum comprehensis, seu in demortuarum locum subrogandis, nihil esse monasterio pendendum, nisi interim monasterii redditus fuerint imminuti, nec amplius pares sint consueto sororum numero sustentando; ab his vero, quæ ultra præfinitum numerum recipiuntur, dotem persolvendam dixisse, cujus fructibus ali queant, quemadmodum refert Fagnan., in cap. *Non amplius de instit.*, n. 14, ubi inquit: «*Verum sac. congreg. super negotiis episcoporum et regularium animadvertens sanctimonialium monasteria, sine dotium subsidio diu sustineri non posse, et propter ingruentes necessitates, et casus inopinatos, plerumque ad inopiam redigi, Summis Pontificibus approbantibus, prudenter sanxit, ut dotales elemosynæ a monialibus memoratis persolverentur, tametsi numerus esset taxatus ad mensuram reddituum monasterii.*» Deinde sacrarum Urbis congregationum decreta vindicat, et Van-Espenium refellit, qui in suo tract. *De Simonia*, circa ingressum in religionem cap. 3, § 3, absolute asserit, contra jus naturale et divinum, monasteria, «*quorum proventus sunt sufficientes, ut numerum aliquem religiosorum sustentent, et tamen nullum gratis ad monasterium admittunt.*» Nam licet sit juris naturalis et divini Simonia, quæ committitur, dum quidpiam recipitur tanquam pretium ingressus in religionem, tamen si illud recipiatur pro onere, quod sibi assumit monasterium, sustentandi religiosum, ad quod cæteroquin subeundum sufficienti monasterii redditus, est Simonia tantum juris ecclesiastici. Tunc enim pretium sumitur pro eo onere alendi personam religiosam, quod est temporale et pretio æstimabile. Sed quod jus ad alimenta et monasterii proventus percipienda profluat ex ipsa professione religiosa, et idcirco Ecclesia, ne ulla ratione pretium pro ea accipi videretur, districte vetuit, quidquam ab eo exigi, cui monasterium necessaria ad victum stipendia subministrare potest, atque hujus criminis reos in Simoniacorum classem retulit. Id omnium primo constituit septima synodus, quæ est Nicæna secunda celebrata anno 787, cap. 19. Antea enim, ut observat Thomassinus, part. III, *De vet. et nov. Eccles. discipl.*, lib. I, cap. 51, etsi plures leges latæ fuissent ad compescendam monachorum avaritiam, alimentorum obtentu pecunias ab illis extorquentium, qui sese Dei, ac religionis obsequiis mancipabant, nulli

tamen in mentem venerat potuisse in hoc negotio Simoniam committi. Ad id præterea, cum versemur in Simonia, quæ ortum habuit a sola lege ecclesiastica, mirum non esse, hanc potuisse nunc severius accipi, nunc justis de causis aliquantulum emolliiri, prout vel augetur, vel minuitur præsumptio venditionis rei spiritualis, seu verius animi illam nundinandi, in qua præsumptio fundatur. Et recensitis diversis hæc de re particularium Ecclesiarum statutis, ita subnectit: «*In hac opinione varietate, diu anceps hæserat sac. congreg. Concilii; sed cum experientia didicerit, nullum reperiri adeo opulentum sanctimonialium cœnobiium, quod ad reparanda quotidiana sororum reddituum detrimenta non egeat novarum dotium accessione, firmiter tandem amplexata est S. Caroli decreta, eaque religiose observari voluit, quod non solum constat ex allegatis ejusdem decisionibus, sed adhuc clarius ex alia, quæ refertur in bibliotheca Præmonstratensi, pag. 356, cujus verba sunt: «*Non vestiantur moniales, nec admittantur ad habitum, nisi prius parentes, vel illi, ad quos earum cura spectat, promptam habuerint pecuniam pro dote vel elemosyna consueta: et illam deposuerint solvendam monasterio post emissam professionem.*» Concludit denique, si hæc secum animo revolvat episcopus, non statim illicitum, et Simoniacum pronuntiabit dotale subsidium, quod a puellis sese in religionem recipientibus exigitur; neque faciles aures præbebit suasionibus hominum, vel qui ut propriæ pareant pecuniæ, suasque filias, sine ullo sumptu, religioni alendas tradant, monasteriorum opulentiam exaggerant, novamque pecuniam illis collatam in inutiles, ac voluptuosos sumptus erogari clamitant. Non idcirco tamen negamus, interdum expedire, dotis quantitatem imminui, et quandoque etiam prorsus remitti; sed quod in peculiaribus circumstantiis, et consulta prius sacra congregatione Concilii, fieri decet, non poterit synodali constitutione generatim, atque universim faciendum decerni: illud autem curabit episcopus, ne ultra præfinitam dotem monasterio pendendam, alia pecuniæ summa a puellis extorqueatur, in monialium commodum, aliosve usus impendenda, qui ad puellæ sustentationem nequaquam pertinent: id quippe, cum nulla ratione cohonestari valeat, adhuc remanet sub censura extravag. 1, *De Simonia*, inter comm., ubi Urbanus V, utriusque sexus regularibus districtè inhibuit, ne ante, aut post cujusquam in religionem ingressum, «*quoscunque pastus, prandia seu cœnas, pecunias, jocalia, aut res alias, etiam ad usum ecclesiasticum, seu quamvis pium usum alium deputata vel deputanda directe, vel indirecte, petere vel exigere quoquo modo, præsumant.*» Modum quoque imponent sumptuosos apparatus, musicis concentibus, comessionibus, aliisque ejusmodi, quæ cum magno familiarum impendio, alicubi fieri solent in monialium ingressu et professione, omnem siquidem*